

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **O. B.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021 č. j. CPR-769-11/ČJ-2021-930310-V249

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 8. 2021 č. j. CPR-769-11/ČJ-2021-930310-V249 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 10. 2020 č. j. KRPA-269071-5/ČJ-2020-000022-50 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-269071-5/ČJ-2020-000022-50 ze dne 15. 10. 2020. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie. Současně byla podle ust. § 50a odst. 3 tohoto zákona stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále jí byla žalobkyni podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný nesprávně posoudil předběžnou otázku, zda došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobkyně, na základě čehož pak nesprávně posoudil naplnění ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a postupoval tak v rozporu se zákonem. Ve svém druhém doplnění odvolání doložila rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), kterým bylo zrušeno sdělení Ministerstva vnitra ČR o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 22. 7. 2020, č. j. OAM-34045-7/ZM-2020 a věc byla vrácena k novému projednání, tedy rozhodnutí, v jehož důsledku byl konstatován nelegální pobyt žalobkyně, bylo zrušeno. Následně zrekapitulovala průběh řízení o změně zaměstnavatele. Měla za to, že byla nesprávně posouzena předběžná otázka, kdy žalovaný měl řízení přerušit do doby, než bude rozhodnuto v řízení o změně zaměstnavatele.
3. Namítala také, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť žalovaný nezjistil veškeré rozhodné skutečnosti, a to zejména ve vztahu k přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. V závěru žaloby konstatovala, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, přestože tak je povinen učinit vždy pokud by rozhodnutí mohlo mít dopad na soukromý a rodinný život. Žalobkyně má na území manžela a dvě dcery, pokud by se vrátila na Ukrajinu, tak se o ni vzhledem k jejímu vyššímu věku nemá kdo postarat v případě, že by onemocněla.
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 9. 2021 k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a odpovídá aktuální soudní judikatuře v dané věci. Neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. V doplnění vyjádření ze dne 6. 1. 2022 žalovaný konstatoval, že bylo zjištěno, že pobytový status žalobkyně se oproti stavu v době vydání napadeného rozhodnutí zásadním způsobem změnil, a to tak, že žalobkyně byla oprávněna pobývat na území České republiky v době zahájení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a v současné době je oprávněna zde pobývat na základě tzv. fikce pobytu.

6. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 22. 2. 2022 právní zástupce žalobkyně setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-269071-1/ČJ-2020-000022-50 ze dne 15. 10. 2020, podkladové materiály č. j. KRPA-269071-3/ČJ-2020-000022, protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-269071-4/ČJ-2020-000022-50, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-269071-5/ČJ-2020-000022-50 ze dne 15. 10. 2020, odvolání žalobkyně ze dne 29. 10. 2020, sdělení Ministerstva vnitra č. j. MV-103719-6/OAM-2021 ze dne 28. 6. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-769-11/ČJ-2021-930310-V249 ze dne 12. 8. 2021.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 10. 2020 se žalobkyně dostavila na pracoviště správního orgánu prvního stupně, kde chtěla řešit svůj neoprávněný pobyt, přičemž bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá bez platného víza a nemá ani žádné jiné oprávnění k pobytu. Bylo zjištěno, že na území České republiky pobývala na základě zaměstnanecké karty s platností od 23. 8. 2019 do 22. 8. 2021, jejíž platnost měla zaniknout ke dni 16. 7. 2020, následně tak ode dne 17. 7. 2020 pobývala na území na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny, na který mohla na území pobývat do dne 14. 10. 2020, dne 15. 10. 2020, tak již pobývala na území bez platného oprávnění k pobytu.
10. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 12. 2020 žalobkyně uvedla, že je zdravotně v pořádku, naposledy vstoupila na území schengenského prostoru dne 15. 10. 2019, kdy přicestovala autobusem do České republiky na základě zaměstnanecké karty. Pracovala jako uklízečka na stavbě, dne 30. 6. 2020 podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, která byla zamítnuta. Nevěděla o tom, že platnost její zaměstnanecké karty skončila dne 16. 7. 2020. Dne 20. 8. 2020 podala opakovanou žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, která byla také zamítnuta. Od svého příjezdu bydlí u dcery. Na Ukrajině bydlí v rodinném domě, který je v současné době pronajatý. Finanční prostředky na pobyt a vycestování má. Může vycestovat na Ukrajinu, nehrozí jí tam žádné nebezpečí. Vycestuje dobrovolně v platnosti povinnosti opustit území.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
13. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

14. Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovní právní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
15. Podle ust. § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
16. Podle ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.
17. Už z rozhodnutí Komise ze dne 22. 7. 2020, č. j. OAM-34045-7/ZM-2020, které bylo žalovanému předloženo v druhém doplnění odvolání, je zřejmé, že Komise dospěla k závěru, že žalobkyně byla v době učinění oznámení oprávněna ke změně zaměstnavatele, a to v důsledku usnesení Vlády České republiky č. 443 ze dne 23. 4. 2020, o přijetí krizového opatření v návaznosti na usnesení vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020. Pouze z důvodu formálních nesprávností, byla žalobkyni změna zaměstnavatele znemožněna, přičemž z důvodu procesních chyb na straně Ministerstva vnitra ČR neměla žalobkyně možnost své formální pochybení napravit. Závěry uvedené v rozhodnutí Komise však žalovaný žádným způsobem nereflektoval a namísto toho si vyžádal informaci ohledně pobytového statusu žalobkyně od Ministerstva vnitra ČR, které žalovanému zaslalo sdělení č. j. MV-103719-6/OAM-2021 ze dne 28. 6. 2021. Toto sdělení nicméně zcela odporovalo závěrům, ke kterým dospěla Komise v rámci odvolacího řízení ve věci zaměstnanecké karty žalobkyně, přesto však žalovaný v dalším řízení vycházel z uvedeného sdělení namísto rozhodnutí Komise.
18. Vzhledem k výše uvedenému závěru Komise a znění ust. § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že pokud byla žalobkyně oprávněna podat žádost o změnu

zaměstnavatele a mělo jí být umožněno odstranit formální pochybení v žádosti, nemohlo tak dojít k aplikaci ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na žalobkyni. S ohledem na tento závěr je nepochybné, že žalovaný vycházel z rozhodnutí, které bylo nezákonné a bylo zrušeno, a tak i jeho rozhodnutí je nezbytné považovat za nezákonné. Proto byl zdejší soud nucen žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozsudkem zrušit.

19. Městský soud v Praze uvádí, že správní orgán prvního stupně zjišťoval skutečnosti důležité pro své rozhodování z podaného vysvětlení, o němž pořídil protokol ze dne 15. 10. 2020 a dále provedl lustraci žalobkyně v dostupných informačních systémech Policie České republiky. Správní orgány rovněž při svém rozhodování přihlédly k rodinným poměrům žalobkyně, její pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i na Ukrajině. Poukázaly na to, že rozhodnutím o povinnosti opustit území je totiž stanovena pouze povinnost vycestovat, není jím zakázán pobyt na území členských států Evropské unie. Žalovaný se vyjádřil též k možnostem styku žalobkyně s její rodinou. Nicméně ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 1. 2022 sám žalovaný konstatoval, že pobytový status žalobkyně se oproti stavu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zásadním způsobem změnil. Žalobkyně byla tedy podle žalovaného oprávněna pobývat na území ČR v době od 23. 8. 2019 do 22. 8. 2021, tedy i v době zahájení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dne 15. 10. 2020 a v současné době je oprávněna na území České republiky pobývat na základě fikce pobytu plynoucí ze včasné podané žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. I žalovaný má tedy za to, že za současného stavu věci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie ztrácí své opodstatnění, neboť bylo zpětně stanoveno, že se žalobkyně neoprávněného pobytu a tím i porušení právní povinnosti nedopustila. Se závěrem žalovaného nelze nesouhlasit.
20. Městský soud v Praze dále uvádí, že i v případě uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29: „... § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti. Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“
21. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-25 dospěl k závěru, že: „Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb

na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

22. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgány téměř nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně na toto posouzení zcela rezignoval a v rozhodnutí žalovaného lze nalézt pouze reakce na námitky žalobkyně, které částečně pokrývají hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, ale takové posouzení zdejší soud nepovažuje za dostatečné a odpovídající požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu.
23. Soud proto s ohledem na uvedené skutečnosti shledal námitky vznesené proti napadenému rozhodnutí důvodnými a rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku činí 4.000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení za čtyři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby a repliky [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast při jednání [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 1 200 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto soud přiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 20 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně